

Rozenkransmaand.

« Het kind van zooveel tranen kan niet verloren gaan... » Die bisschoppelijke woorden hadden de moeder van Augustinus gesteerd in de angstvolle jaren dat haar zoon in ongebondenheid en ketterij voortleefde. Opnieuw zou zij hem baren... En o woe! nu wij Augustinus haar verlaten, weg van Carthago, met zijn ondeugende schooleren naar Rome, het nieuwe Babylon van ontucht en verderf.

Loedwaars drukt de zwoele zeelucht op dien scheidsavond van September 333. Monica is besloten haar zoon te weerhouden van zelf met hem in te schepen. « Blijf hier enige ogenblikken, lieve moeder, bidt Augustinus, en laat mij toe naarwat te zeggen aan een vriend die gaat vertrekken. » Monica houdt haar kind als gevangenen tusschen haar moederlijke armen.

De nacht valt in, geen zuchtje dat de lucht verfrist... Uitgeput zakt Monica neder. « Ga wat rust nemen, lieve moeder, ginds bij de kapel van den H. Cyriaan. Daar is geen wind, het schip kan niet in zee. Morgen vroeg vindt gij mij hier terug ». En terwijl Monica den nacht in het heiligdom doorbrengt — haar hartebloed aan God opdringende, met tranen en zuchten terugvergeende den zoon die zij in droefheid had gebaard — steekt Augustinus van wal... o diepbedroefde moeder! zullen dan al uw gebeden, al uw tranen vruchteloos zijn?

« Dien nacht — schrijft Augustinus na zijn bekeering — reisde ik in 't geheim al, en zij, mijn moeder bleef achter om te bidden en te weenen. En, o mijn God! Wat vroeg zij van U met al die tranen? Wat anders dan dat het U zo geboden, mij van mijn reis te weerhouden? Maar Gij, in uw verborgen wijsheid, schonk haar de hoofdzaak van haar verlangens, schoon Gij wederdacht datgene waarvoor zij bad, opdat Gij in mij konid uitwerken wat zij niet ophield U te vragen... Gelijk alle moeders had zij mij zoo gaarne aan haar zijde bewaard, en zij wist niet welke vreugde Gij haar voorbereidde tot mijn wegloopen ».

Hij, die Afrika verliet als verdwaalde, eenig belust op eer en fortuin, keerde, weinige jaren nadien, weder als apostel, om zielen voor Christus te winnen.

Gods wegen zijn niet altijd onze wegen, Gods wegen zijn onzichtbaar voor onze ogen. En toch! hoe vaak in onze gebieden, verkrieken wij onze eigene wegen aan God op te dringen en worden we neerslachtig; wanneer datgene juist wat we vragen ons niet wordt gegund? God wil dat we bidden met betrouwen en volharding, en niet zelfden stelt Hij ons op de proef door een geheel andere richting in te slaan dan degene die wij hadden uitgedacht, — slechts, zoo we aanhouden met kloppen, om ons meer en beter te schenken dan we verhoopen.

Hij ontrect Augustinus aan Monica's omhelzingen, om hem te brengen aan de voeten van den H. Ambrosius, en hem — gelijk de verzenen zoon van de weduwe van Natn — verlevendigd en ghehaligd aan zijn moeder weer te geven.

De maand van den H. Rozenkrans is voor elke christene ziel een vernieuwde uitnodiging om te bidden met altijd vuriger betrouwen, en altijd standvastiger volharding.

Eeuwen lang bidt de H. Kerk — priester en leek, geleerde en ongeleerde, rijk en arm — den Rozenkrans meer dan ooit smeekt. Zij haar kinderen, in en door den Rozenkrans, heil te zoeken voor de maatschappij tegen godsdienstige onverschilligheid en zedelijke vervall. « Op die plant-soon schrijft Leo XIII, in die huishoudens en bij die volkeren waar het oud gebruik van het Rozenkransgebied nog in eere is, daar is geen onheil te vrezen van onwetendheid en besmettelijke dwaalser ».

Niemand mag den Rozenkrans minachten. Ziehier wat de bekeering A. Van Ruyll, professor aan de Hogeschool te Halle, in zijn boek: « Mijn terugkeer tot de H. Kerk » schrijft: « Voor hen die hard moeten werken is 't Rozenkransgebied een onverzettelijk geestig middel tot stichting, dat zij in elken vrijen tijd kunnen ter hand nemen, en het dan ook gaarne doen. En omdat dit zoo is, rust er ook een bijzondere zegen op oeffent het ook op ontwikkelden, voor zoover ze geloovig zijn, en ongewone aantrekkingskracht zoodat zij eveneens dit middel vaak aanwachten. Het is weer de liefde tot de Kerk welke hier van invloed is... Zij heeft uit liefde voor haar kinderen, uit welgekozen zorg voor de zielen, deze oefening aanbevolen; wie zou zulk een wensch dan niet gaarne vervullen! Iedereen weet dat

hefdeutingen tot de Kerk zegenbrengend zijn, en dat haar hulpmiddelen tot geloofsversterking in hunne werkzaamheid nooit falen.

Voor hen die den Rozenkrans in den geest der H. Kerk weten te bidden is het gedurig herhalen van den Wess Geroect, het middel om duidelijker het beeld van onuitputtelijke schoonheid der Moeder-Magd — in hare blijde, droeve en glorierijke levensmysterien — voor de oogen van hun hart te plaatsen. Het is telkens dezelfde Wess Geroect en toch telkens voor iets anders; het is een krans van enkel rozen — rozen wit en rood en goudgeel — maar er zijn geen twee witte, geen twee roode, geen twee goudgele rozen aan elkander gelijk; ze verschillen alle weer in geur en tint, de eene van de andere. En elk van die wondervolle rozen doet ons droomen van iets lieflijks, iets innigs, iets droefers, doch altijd iets schoons: van een Moeder en 'n kindkele... van menschenvreugde en menschenleed... van goddelijke heide en goddelijk erbarmen... van aardse doornen en hemelse rozen... van een verloren paradijs hier beneden en een terugte-winnen, veel schooner, eeuwig paradijs hierboven...

Welk is mijn Recht?

OVER DE UITBATINGSWEGEN.

Uitbatingswegen zijn private wegen die door versienende of elkaar volgende erven loopen en tot hunner bebouwing of uitbatingsweg, door al de gebruikers der lasterigen bestemd zijn. Zij worden ook soms gemeenschappelijke genoemd (in 't Fransch *chemin de desserte, d'exploitation, de charge, ou de culture*). Die wegen zijn meestal gelegen tusschen landen of bosschen en de Openbare Weg, of nog tusschen verschillende landen, zonder onmiddellijke toegang tot de groote baan. Zulkenzame uitbatingswegen bestaan gewoonlijk sedert onheugelijke jaren, en werden op den eigendom der aanpalende eigenaars, ten hunner persoonlijke nutte aangelegd om hun toe te laten gemakkelijker hunner landen te gebruiken. Daarvoor zijn de gronden niet noodzakelijk ingesloten (enclaves) die wegen hebben immers niet als grondslag, de noodzakelijkheid, maar welser het nut der aanpalende eigenaars. Die verbindingswegen werden alleenszaks ten titel van gemeene eigendom aangelegd, en dienen tot het gemeen nut.

Hoe kwamen zij tot hun bestaan? Door de uitdrukkelijke of de stilzwijgende goedkeuring der aanpalende eigenaars, die geen rechtstreeksken toegang tot den openbaren weg hadden en leverd dan in de bebouwing hunner landen belemmerd te zijn, verkozen hebben het genot van eene gedeeltelike hunner eigenaars in gemeenschappelijkheid, onder den vorm van een gemeenschappelijk pad. De gemeenschappelijke wordt ondersteld bij gevolg noodzakelijkheidswijze: HET IN GEMEENSCHAP STELLEN DOOR AANPALENDE EIGENAARS, VAN EENE GEDEELTE HUNNER GRONDEN, TEN EINDE HUNNE BEBOUWING TE VERGEMAKKELIJKEN. Die wegen zijn in hun algemeen belang, met hunne onderlinge toestemming, en ten hunner gemeen gebruik, aangelegd geweest.

Het zijn geen erfdenstaarheden, maar wel gemeenschappelijke, gemeenschappelijke eigendommen die aan de algemeene regels van de mede-eigendom onderworpen zijn.

DAARUIT VOLGT: 1e) dat al de aanpalende eigenaars, wanneer zij het eens zijn, die wegen mogen afschaffen, zonder de toestemming der gemeente; 2e) maar ook, dat het verlaten is, zonder toestemming der andere eigenaars, den gemeenzamen doortocht op die wegen, door de eene of de andere wijze te belemmeren, 't zij b. v. door er prikkeldraad over te spannen, of door er jonge hagen, zelfs op een gedeelte van den weg te planten. En WAAROM? Omdat die wegen ten voordeele van alle aanpalende eigenaars bestaan en hun gemeenzaam bezit zijn: de eigenaars hebben ze voorzien met eene bepaalde bestemming. Van daar dat men ze door beplantingen of anderszins niet belemmeren mag, noch voor de eene of andere reden doen dempen. Elk heeft die wegen, in plaats van de uitsluitelijke, exclusieve eigendom te blijven van elk der eigenaars, wordt om zoo te zeggen een gemeene eigendom. Zonder de toelating der andere mede-eigenaars, heeft men dus het recht niet meer over zijne helft te beschikken, door het planten eener haag b. v. zelfs op 0.50 centimeters afstand van de paal. Daar de breedte van den weg daardoor vermindert wordt, kan de wegruiming dier beletsels gevraagd worden. REGEL IS DUS dat elk der aanpalende eigenaars dien uitbatingsweg VRIJ EN ONBEZET MOET LATEN.

Nu, hoe weet men dat een weg een uitbatingsweg is? Men moet vooroorst de eigendomsstaten nagaan: soms duidt het lastenboekje eenen weg aan ten dienste der verschillende te verkoopen loten, die weg zal dan de gemeene eigendom worden van de koopers dier loten. Staat de natuur van den weg in de akte niet vermeld dat bestaat er een feitelijk vermoeden dat een weg een uitbatingsweg is, wanneer hij door verschillende op elkaar volgende erven loopt en die verschillende eigenaars of uitbaters onderling en uitsluitend op de gronden van hun gebuur hooft en weer rijden ter uitbatingsweg. Is vermoedelijk te ontbaten, zuchtbaar zijn, dat op het atlas der buurwegen niet vermeld staat, dat daarbij, door het publiek gewoonlijk niet gebruikt wordt, maar enkel tot de bebouwing der landen van beide kanten dient.

Hij nu, die zich op den gemeenschappelijke weg beroept, moet NIETS bewijzen; hij alleen, die dit bestrijdt, heeft den last van 't bewijs, dat elke helft de uitsluitelijke, exclusieve eigendom van elk der aanpalende gebruikers gebleven is, met uitsluiting van gemeene eigendom. Uit het feit dat een deel van den weg, of beplant of beploegd of op welke andere wijze ook bewerkt werd, zou er natuurlijk uit voortvloeien dat die weg als geen uitbatingsweg mag aanzien worden. Dit zijn immers tekenen die de mogelijkheid van eenen uitbatingsweg uitsluitend ofwel de verjaring steunen. Bestaat er intogendeel geen feitelijk vermoeden dat de weg eenen uitbatingsweg is, dan kan men geoorloofd worden te bewijzen dat de weg sedert meer dan 30 jaren aangelegd is, en door verjaring als uitbatingsweg aangeworven is; dat de aanpalende eigenaars of de uitbaters in den naam der eigenaars, steeds dien weg hebben gebruikt enz. en in 't algemeen, alle feiten die bewijzen dat de eigenaars of de uitbaters den uitbatingsweg hebben erkend en laten vestigen. Kortom, die wegen kunnen, bij gebreke aan titel, door verjaring verworven worden, en die verjaring, mag men bij middel van getuigen bewijzen.

ANDRE RODENBACH,
Gent.

Gemengde berichten

Om te onthouden.
Gezel Vandervelde, minister van buitenlandsche zaken, spant zich ook in ontdangen hier en langs daar, eene meening te gaan geven voor de aanstaande gemeentekiezingen. Zoo is hij ook te Anderlecht geweest en daar heeft hij gesproken over de finances. Hij vertelde onder meer dat het land, op financieel gebied, met groote moeijelijkheid te kampen heeft, iets wat al lang gekend was voor de roode minister het aan het klokozog ging hangen. En dan sprak hij over den klassenstrijd en zegde: « De klassenstrijd wordt met meer hoop op zege gevoerd in een land met vaste munt. Thans is er hier geen klassenstrijd mogelijk. 't Is omdat het pond gestabiliseerd is dat de Engelsche mijnwerkers den strijd kunnen volhouden ».

't Is wel begrepen, nietwaar? Gezel Vandervelde wil onze munt gestabiliseerd zien om met meer kans van welkukken den klassenstrijd te kunnen voeren! 't Is het onthouden waard!

Mond en klauwzeer.

Het reglement betreffende het mond- en klauwzeer is als volgt gewijzigd:

Het eerste onderzoek van den veersart zal voortaan slechts in die gevallen ten koste van den staat gebeuren:

1. Wanneer het een « primair » geval betreft, d. i. wanneer de ziektehaard is vastgesteld in een gemeente waar sedert ten minste vertien dagen geen maatregel tegen de ziekte meer werd toegepast.

2. Wanneer de ziekte zich voordoit bij een dier, dat naar een markt of een openbaar slachthuis is gebracht.

3. Wanneer de veersart vaststelt, dat de ziektehaard voortspruit uit den aankoop van een dier en die aankoop kort geleden is geschied.

Het zijn de gemeentebesturen die behoudens de plichten welke het oude reglement hen oplegt, zekere voorschriften moeten uitvoeren, tot duaver aan de veersarten opgelegd.

Juwelhandel M. Oetrof-Marlier, 71, Katedraalstraat, LUK, Trouw- en verlovingsringen, Horloges.

Zijn de spoorwegbediende-nog Staatsagenten?

Dit is de vraag die de betrokken minister zal moeten beantwoorden.

En een staatsbediende der Guillemins moest in een zaak betreffende een auto-ongeluk

komen getuigen. Na zijne getuigenis, bevestigde hij zich naar het kantoor, om de 2 frank vergoeding in ontvangst te nemen. Men antwoordde hem, dat hij op die vergoeding geen recht heeft, omdat hij door den Staat wordt betaald.

En de bediende beweerde, dat hij een agent is van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen en bijgevolg geen Staatsbediende.

De minister zal beslissen.

Belgie's financiële toestand.

Het Kabinet van den Eersten Minister deelt ons het volgende mede:

« In Juli, Augustus en September, en in uitvoering der wet van 7 Juni 1926, heeft de Schatkist ter beschikking van het Amortisementsfonds, eene totale som van 375 miljoen frank gesteld, 't zij 125 miljoen per maand.

De uitgifte tegen haar geld van aandelen der Nationale Maatschappij van de Belgische Spoorwegen, heeft een andere som van 400 miljoen frank opgebracht, die eveneens in het Amortisementsfonds gestort werd. Op het totaal is het mogelijk geweest eene voldoende som te nemen om de Schatkist, in 't buiteland met gewaarborgden wissel, uitgegeven, uit te betalen, en zulk tot een beloop van 350 miljoen frank.

« Anderzijds, heeft de Ministerraad, in zijne zitting van 25 Maandag besloten, een deel van de vreemde munt, in deze laatste maanden bij middel der overschotten van de budgetten vergaard, 't zij 15 miljoen dollars, te gebruiken, en deze munt ter beschikking van de Nationale Bank te stellen, opdat deze de laatste sommen zou kunnen betalen die zij schuldig is, in uitvoering der kredieten die haar door vreemde banken toegestaan waren en waarvan zij de opbrengst in de Schatkist gestort had.

« De voorraad vreemde munt, waarover op heden de Staat en de Nationale Bank beschikken, zijn meer dan voldoende om e. h. hunnen vervaldag, de bons terug te betalen, uitgegeven in vertegenwoordiging van de buitenlandsche schuld op kort termijn.

« Bijgevolg, de buitenlandsche vlottende schuld is alzoo verminderd, 't zij rechtstreeks, 't zij bij middel van het Amortisementsfonds met meer dan 900 miljoen, en het gevaar, zoo angstwekkend over eenige maanden, is nu volkomen verdwenen ».

Voor alles wat de Geweefsel en kleeders betreft voor Heren, Damen en kinderen, wendt U in volle vertrouwen tot de Magazijnen

Au Pont des Arches,
48, Leopoldstraat, Luik.
TELEFOON 1681.

waar gij altijd onberispelijke koopwaren zult vinden aan de laagste prijzen.

Specialiteit van kleeders voor Plechtigheden en voor rouw.

De Uitvoervergunningen.

HET SLACHTVEE. — De commissie der vergunningen heeft Dinsdag in het ministerie van nijverheid en arbeid eene vergadering gehouden. Zij heeft besloten dat er niets moet gewijzigd worden aan het stelsel van den uitvoer van het slachtvee.

DE AARDAPPELEN. — De commissie heeft zich ook bezig gehouden met de kwestie der aardappelen. Volgens de gegevens van het ministerie van landbouw werd er dees jaar een grotere oppervlakte grond bestemd aan de aardappelleit dan verleden jaar. De opbrengst per hectare zou minder zijn dan verige jaar, maar de oogst is zij geheel zoo nagenoeg gelijk zijn. De oogst is beter dan in Frankrijk waar men een aanzienlijk tekort voorzieet. De commissie beschikt nog over geen gegevens genoeg om een besluit te nemen betreffende den uitvoer; zij gaat eerst nog en zoo spoedig mogelijk een grondig onderzoek doen.

Een vreesde verrekening.

Te Beaumont had er een niet alledaagsgebeurtenis plaats.

Een ondernemer van een tapijtenkloppertje ontving het bezoek van een 25 jarigen arbeider. André Combe, die sinds 28 Februari in dienst was en die nog loon te trekken had.

De ondernemer, Jean Delmont, die reeds te bed lag, stond op en zegde aan den arbeider: « Wacht een ogenblikje, ik zal met u afrekenen ». Hij vatte den man bij de schouders, sleurde hem mee verder in huis en begon er duchtig op los te slaan, met een zeer sterke stok, die gewoonlijk werd gebruikt om tapijten uit te kloppen. Twee gezellen, die bij Combe waren, namen de vlucht op bedreiging van den woesten kerel. De jongens smelden naar de gendarmerie om de mannen der wet op de hoogte te stellen van het gebeurde.

De gebruen van Delmont die zoo stilaan